

ÎNCHEIERE

01 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul
lui Savin Nicolae, avocatul Ghenadie Bambuleac,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial
Orhei al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului orășenesc Orhei cu privire la
contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016,

c o n s t a t ă :

La 06 iulie 2012, Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat a depus cerere de
chemare în judecată împotriva Consiliului orășenesc Orhei cu privire la contestarea
actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 03 martie 2012 de către Consiliul
orășenesc Orhei a fost adoptată decizia nr. 2.26 „Cu privire la recunoașterea proprietății
publice”, prin care s-a recunoscut proprietate publică a unității administrativ-teritoriale
Orhei din domeniu privat cu destinația pentru construcții terenul din str. V. Lupu nr. 33,
cod cadastral 6401401226, cu suprafața de 0,0075 ha și s-a aprobat suprafața de 0,0075
ha și hotarele terenului aferent construcției accesorii situate în str. V. Lupu nr. 33,
conform planului geometric din 13 februarie 2012, elaborat la scara 1:500, cod cadastral
6401401226, aprobat de primar.

Susține că urmare a efectuării controlului sub aspectul legal al deciziei
menționate, a constatat că bunul format cu nr. cadastral 6401401226 este un nou bun și
nu aferent construcției cu nr. cadastral 6401401009, iar prin notificarea nr. 01-4/83 din
10 mai 2015 a solicitat pîrîtului anularea acesteia, ca fiind emisă contrar legislației.

Menționează că, construcțiile blocului locativ cu numărul cadastral nr.
6404401009 și construcțiile adiacente, accesorii cu nr. cadastrale 6401401009.01,
6401401009.02, 401009.03, 6401401009.04, 6401401009.05, 6401401009.06 dispun de
un teren aferent în mărime de 0,1826 ha, fapt confirmat prin extrasul din Registrul

bunurilor imobile, stabilește proprietarii bunurilor imobile, care au dreptul la cota-parte din teren.

Solicită anularea deciziei Consiliului orășenesc Orhei nr. 2.26 din 03.03.2012 „Cu privire la recunoașterea proprietății publice”.

Prin hotărârea Judecătoria Orhei din 27 decembrie 2012 s-a respins cererea de chemare în judecată ca nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2013, s-a respins apelul declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 25 septembrie 2013 s-a admis recursul declarat de Oficiul Teritorial Orhei al Cancelariei de Stat, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2013 și s-a remis cauza la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecatori.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2013 s-a respins demersul Oficiului teritorial Orhei al Cancelariei de Stat cu privire la atragerea în proces în calitate de intervenient accesoriu a lui Savin Nicolae.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 22 ianuarie 2014 s-a respins recursul declarat de Savin Nicolae și s-a menținut încheierea Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2013.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 decembrie 2014 s-a admis apelul declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat, s-a casat hotărârea Judecătoria Orhei din 27 decembrie 2012 și s-a remis cauza la rejudecare în aceeași instanță judecătorească, în alt complet de judecatori.

Prin încheierea din 04 mai 2015 s-a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Savin Nicolae.

Prin hotărârea Judecătoria Orhei din 17 iunie 2015 s-a respins ca tardivă, cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului orășenesc Orhei, intervenient accesoriu Savin Nicolae cu privire la anularea deciziei Consiliului orășenesc Orhei nr.2.26 din 03 martie 2012 „Cu privire la recunoașterea proprietății publice”.

În motivarea poziției sale, prima instanță a reținut că termenul de prescripție pentru reclamant a început a curge din momentul înmînării deciziei de respingere a notificării, adică din 31 mai 2012, termen special ce a fost încălcat de reclamant.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016 s-a admis apelul declarat de Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat, s-a casat hotărârea Judecătoria Orhei din 17 iunie 2015 și s-a emis o nouă hotărâre prin care s-a admis acțiunea, s-a declarat ilegală și s-a anulat decizia Consiliului orășenesc Orhei nr.2.26 din 03 martie 2012 „Cu privire la recunoașterea proprietății publice”, prin care s-a recunoscut proprietate publică a unității administrativ teritoriale Orhei din domeniu privat cu destinația pentru construcții, terenul din str. V. Lupu nr. 33, cod cadastral 6401401226, cu suprafața de 0,0075 ha, precum și s-a aprobat suprafața de 0,0075 ha și hotarele terenului aferent

construcției accesorii situate în or. Orhei, str. V. Lupu nr. 33, conform planului geometric din 13 februarie 2012, cu codul cadastral 6401401226, aprobat de primar.

Instanța de apel a reținut că, reclamantul Oficiul teritorial Orhei al Cancelariei de Stat nu a omis termenul de înaintare a acțiunii, deoarece a făcut cunoștință cu refuzul pîrîtului la data de 07 iunie 2012, iar acțiunea a fost înaintată la 06 iulie 2012.

La fel, instanța de apel a mai reținut că, conform planului urbanistic general al or. Orhei, diferența din terenul cu nr. cadastral 6401401226, cu suprafața de 0,0075 ha și construcția cu nr. cadastral 6401401009.04, cu suprafața de 13 m.p. face parte din categoria terenurilor spații verzi, zone de agrement, ce se atribuie la bunurile domeniului public de interes local potrivit art. 75 alin. (3) din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală.

Instanța de apel a conchis că, Savin Nicolae este proprietarul bunului imobil cu sediul din str. M. Eminescu nr.3, or. Orhei, cu nr. cadastral 6401401009.04, iar acesta este proprietarul încăperii nelocative încorporate în bunul imobil situat pe lotul aferent ce se află pe terenul cu suprafața de 0,1826 ha și nu pe terenul cu nr. cadastral 6401401226, teren nou format litigios, însă diferența de suprafață de 0,0062 ha constituie un alt bun, unul nou, care este teren aferent construcțiilor cu nr. cadastral 6401401009, ceea ce nu poate fi format ca teren aferent construcției accesorii din str. V. Lupu nr.33, nr. cadastral 6401401226, cu suprafața de 0,0075 ha.

Totodată, instanța de apel a constatat că decizia contestată a fost emisă contrar prevederilor pct. 8 din Regulamentul cu privire la vânzarea-cumpărarea terenurilor aferente, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.562 din 23 octombrie 1996, fiind încălcată procedura prevăzută la art.53 alin. (3) lit.b) din Legea privind administrarea și deetatizarea proprietății publice nr.121 din 04 mai 2007.

La data de 07 octombrie 2016, reprezentantul lui Savin Nicolae, avocatul Ghenadie Bambuleac a depus cerere de recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt și dezacordul cu decizia instanței de apel, menționînd că instanța de apel a încălcat și interpretat eronat normele de drept material și procedural, apreciînd eronat și arbitrar probele.

Consideră că instanța de apel eronat a admis prezentarea de noi probe din partea intimatului, a copiei din registrul de evidență a actelor emise de autoritățile administrației publice de nivelul I și II din 2012, deoarece contravine prevederilor art.372 din Codul de procedură civilă.

Susține că instanța de apel a interpretat eronat prevederile art.14 alin. (1) lit.d) și e) din Legea privind administrația publică locală nr.436 din 28 decembrie 2006, prin care a ajuns la concluzia că a avut loc o privatizare a bunului imobil în temeiul actului administrativ contestat, aplicînd eronat dispozițiile Legii privind administrarea și deetatizarea proprietății publice nr.121 din 04 mai 2007.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen în condițiile în care din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului.

Alegațiile recurentului din cererea de recurs precum că, instanța de apel eronat a admis prezentarea de noi probe din partea intimatului, a copiei din registrul de evidență

a actelor emise de autoritățile administrației publice de nivelul I și II din 2012, deoarece contravine prevederilor art.372 din Codul de procedură civilă, nu pot fi reținute, or acesta reprezintă un înscris reieșind din art.137 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care prevede că, se consideră înscris orice document, act, convenție, contract, certificat, scrisoare de afacere ori scrisoare personală, alt material expus în scris cu litere, cifre, semne grafice, precum și primit prin fax, poștă electronică ori prin alt mijloc de comunicare sau în alt mod ce permite citirea informației care se referă la circumstanțe importante pentru soluționarea pricinii și care pot confirma veridicitatea lor.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentului precum că, instanța de apel a interpretat eronat prevederile art.14 alin. (1) lit. d) și e) din Legea privind administrația publică locală nr.436 din 28 decembrie 2006, prin care a ajuns la concluzia că a avut loc o privatizare a bunului imobil în temeiul actului administrativ contestat, aplicând eronat dispozițiile Legii privind administrarea și deetatzarea proprietății publice nr.121 din 04 mai 2007, deoarece în decizia recurată, instanța de apel nu s-a referit la art.14 alin. (1) lit. d) și e) din Legea privind administrația publică locală nr.436 din 28 decembrie 2006.

Mai mult, prin actul administrativ contestat a avut loc deetatzarea proprietății în litigiu, care constituie în sine o privatizare, or conform art.2 din Legea privind administrarea și deetatzarea proprietății publice nr.121 din 04 mai 2007, deetatzarea proprietății publice reprezintă o activitate care include transmiterea patrimoniului public în proprietate privată în condițiile prezentei legi (privatizare), precum și transmiterea în concesiune, administrare fiduciară, transmiterea întreprinderilor de stat în proprietatea unităților administrativ-teritoriale, alte activități orientate spre diminuarea participării statului la administrarea proprietății

Prin urmare, instanța de apel a elucidat toate circumstanțele importante ale pricinii, fiind examinate prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 24 alin.(3) din Legea nr.793 din 10 februarie 2000 contenciosului administrativ, fiindu-le oferite o apreciere justă acestora, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanța de apel prin prisma circumstanțelor importante ale pricinilor.

Astfel, instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devoluează numai circumstanțele de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a

considera recursul declarat de reprezentantul lui Savin Nicolae, avocatul Ghenadie Bambuleac, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul lui Savin Nicolae, avocatul Ghenadie Bambuleac, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan